

MARTTI LUTHER

Siunauksen merkitys

(jatkoa edelliseen numeroon)

On siis tarkoin pantava merkille heprealainen kielenkäyttö tässä siunaus-sanassa ja sitä punnittava. Kaikki kansat siunaavat itse itseään. Sanahan tarkoittaa täyttä uskonvarmuutta (kr. *pleroforia*) ja uskon luonnetta: minun tulee varmasti ja epäröimättä päätellä olevani siunattu ja myös julkisesti lausua olevani elävä, pelastettu, vanhurskas ja siunattu, muussa tapauksessa teen vääryyttä Aabrahamin siemenelle Kristukselle, joka on elämäni ja autuuteni alkuunpanija.

Lupaus ei myöskään ole riippuvainen minun ansioistani eikä teoistani, vaan Aabrahamin siemenestä. Hän minua siunaa kun tartun häneen uskossa, ja toisaalta tarttuu minuun lupauksen levitessä koko ruumiiseeni ja sieluuni, niin että ruumiskin tulee eläväksi ja pelastuu saman siemenen avulla.

Tämä tulee tässä elämässä alulle uskun kautta, kun kuoleman ja synnin painama sielu kohentuu ja ottaa vastaan elämän ja autuuden lohdutuksen. Hieman myöhemmin kuolleiden ylösnousemuksessa seuraa ruumiskin sielua ilman mitään estettä, ei millään välineellä, vaan tehokkaasti ja ikään kuin luontonsa mukaisesti, sillä tuloksella, että meidän alhainen ruumiimme muuttaa muotoaan olakseen "Kristuksen kirkkauden ruumiin kaltainen" (Fil. 3:21).

Monia esteitä nousee meissä tämän luottamuksen ja näin pyhän kirkastumisen tielle. Meissä viriävät näet perisyntien pahuuden vaikutuksesta pahat pyrkimykset: ylpeys ja röyhkeys, jotka panevat ihmisen liiaksi luottamaan omiin voimiinsa, viisauteensa, kykyihinsä ja varoihinsa.

Lihalle ja verelle mikään ei ole helppoa kuin siunata itseänsä ja korottaa itseään Jumalan silmissä, mutta oman vanhurskauden ja pyhyiden varassa. Kuitenkin tällainen lihallinen siunaus on kuolettava ja surmattava hirvittävän tuhoisana myrkkynä. Ennen kuin tällaiseen siunaamiseen ryhdymme, on ajateltava kirousta ja tajuttava, mihin synteihin ja hirvittävään turmelukseen se on meidät syössyt, epäuskoon, herjaukseen, suruttomuuteen ja kaikkiin loputtomiin tauteihin ja himoihin.

Ilmoittaessaan, että kansat on siunattava, Jumala antaa ymmärtää, että ne ovat kirottuja. Jumala ei lausu sitä turhanpäiten, vaan ilmaisee, että ne ovat vailla siunausta ja vailla Jumalan kirkkautta. Tämä päätelmä on välttämätön ja väistämätön. Alistaahan apostoli Paavalikin itsensä tämän tuomion alaiseksi: "Ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu" (1 Kor. 4:4).

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. s. 324-325. Suomennos Heikki Koskeniemi

Suomen euroviisuvoitto — eksytyksen ja sekavuuden hedelmää

Kevään taittuessa kesäksi suuri osa Suomen kansasta riemuitsi suuresti harvinaisesta euroviisuvoitosta. Naamioituneena esiintynyt Lordi-yhtye on saanut valtavasti julkisuutta. Yhtyeen jäsenten kuvien julkaiseminen ilman naamioita on herättänyt laajoissa joukoissa protestihenkeä.

Euroviisuja yleisesti arvosteltaessa on otettava huomioon, että kyse on arvoiltaan maailmallisesta laulukilpailusta. Tämä näkyy muun muassa monien esiintyjien vähäpukaisuutena.

Suomen edustuskappale poikkesi huomattavasti useimmista muista kappaleista. Sen sanoissa puhutaan raamatullisista asioista, mm. enkeleistä ja tuomiosta. On kuitenkin huomattava, että laulun sanojen sisältö on hyvin harhaanjohtava. Siinä lausutaan mm. “Demonit, enkelit saapuivat yhdeksi yhtyen.” Viitataan tilinteon päivään ja sanotaan: “Pian näette: jokerista saatte uuden kuninkaan.” Laulussa viitataan Rock ’n’ roll –enkeleihin ja sanotaan: “Liity meihin tai sinut perii helvetti.” (Lainaukset kääntäjä Marja-Leena Mikkolan suomennoksesta, Helsingin Sanomat 6.6.2006)

Laulussa käytetään kristillistä käsitteistöä väärässä tarkoituksessa. Mikä voi olla tällaisen ilmiön ja sen suosion takana? Epäilemättä se, että Suomessa ja Euroopassa laajemmin kristillinen käsitteistö toisaalta on tunnettua mutta toisaalta sen sisällöstä on luovuttu. Laulussa mikään ei viittaa katumukseen ja Vapahtajan tarpeeseen. Tässä lienee hyvin vakava ja hälyttävä yhtymäkohta tämän päivän yleiseen mielipiteeseen. Raamatullisia il-

mauksia voidaan kyllä käyttää, mutta niiden sisältöä ja vakavuutta ei oteta todesta. Välinpitämättömyys johtaa sitten siihen, että pyhistä asioista voidaan puhua tavalla, joka antaa käsityksen niiden pilkkaamisesta. Kysymyksessä on räikeä rikkomus toista käskyä vastaan.

Toisena taustatekijänä on syytä ottaa huomioon rock-musiikin alkuperä — sen juuriin liittyy mm. nuorison kapinallisuus 1950-1960 -lukuilla. Toisen maailmansodan jälkeisen vaurastumisen myötä osa nuorisoa halusi nousta vanhempiaan ja mm. avioliiton kunnioittamista vastaan. Kyseessä oli vakava asia, nimittäin Jumalan säätämystä vastaan nouseminen ja kapinoiminen. Tästä seuraa onnettomuus, kuten apostoli Paavali opetti: *“Joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion.”* (Room. 13:2) Lordin voittokappaleessa esitetään “rock” edustajineen hallitsijana, jopa turvan lähteenä tuomiopäivänä. Tässä mielessä asiat ovat kääntyneet vakavasti pääläelleen.

Mitä johtopäätöksiä on tehtävä tapahtuneesta? On huomattava, että suuri osa maallisen rock-musiikin sanoituksista ja esittämistavasta perustuu Jumalan sanan vastaisiin arvoihin ja kantaa niitä mukanaan tänäkin päivänä. Sellaisen kuunteleminen enemmänkin vieraannuttaa Raamatun sanan vakavasti ottamisesta kuin edistää sitä. Vahingollinen asia ei ole musiikki itsessään, vaan ne harhaanjohtavat sanat ja arvot, joita siihen usein liittyy.

Nykypäivänä monet käyttävät rockia niin, että musiikkiin yhdistetään hengelliset sanat. Tätäkään ilmiötä emme ole seurakunnissamme seuranneet. Yleinen piirre on, että tuollaisten laulujen sanoissa puhutaan sillä tavoin, että suuri osa jonkinlaista kristillisyyttä tunnustavista voi niihin yhtyä. Ne eivät siis yleensä opeta tarkoin kristillistä oppia eivätkä torju vääriä opetuksia. Ero luterilaisen virsilaulun sisältöön ja tarkoitukseen verrattuna on suuri. Kansankielisen virsilaulun tarkoitus on opettaa tarkoin Jumalan sanan mukaisia asioita ja seurakunta laulaessaan omasta puolestaan kiittää Jumalaa ja yhtyy virsien sisältämään opetukseen. Virsilaululla on suuri opetuksellinen ja harhoja torjuva merkityksensä luterilaisessa seurakunnassa. Tämä eroaa siitä yleisestä linjasta, joka uudemmassa hengellisessä musiikissa näkyy.

Suomen euroviisumenestystä emme siis voi ottaa iloisina vastaan. Se muistuttaa vakavalla tavalla maailmallisuuden ja sekavuuden etenemisestä maassamme ja maanosassamme. Johdattakoot nämä havainnot meitä arvostamaan ja käyttämään ajankohtaisen ilmiön vastakohtaa, nimittäin opettavia ja uskoa vahvistavia virsiä.

Kimmo Närhi

Tarvitsemme suunnitelmallisuutta uskon vaelluksessamme

Luuk. 14:25-35: “Ja Jeesuksen mukana kulki paljon kansaa; ja hän kääntyi ja sanoi heille: “Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Silmä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikä hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: ‘Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi?’ Tahni jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista kuningasta vastaan, eikä hän ensin istu ja pidä neuvoa, kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee häntä vastaan kahdella kymmenellä tuhannella? Ja ellei kykene, lähettää hänen luoksensa lähettäjä hieromaan rauhaa. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni. Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulokoon!” (2. kolm. päivän jälkeisen sunnuntain 2. vsk:n evankeliumi)

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Pyhän kolminaisuudenpäivän jälkeisenä aikana saarna tekstit puhuvat voittopuolisesti käytännöllisestä kristillisestä elämästä. Näiden tekstien opetukset ovat voittopuolisesti hyvin vakavia. Ne varoittavat kiinnittymästä tähän maailmaan ja teroittavat uskossa vaeltamisen vakaavuutta ja vaatavuutta. Tämänkertainen tekstimme opettaa erityisesti sitä, että meidän tulee tarkoin suunnitella vaellustamme, ottaa huomioon uskon tunnustamisesta koituvan risti ja kantaa se uskollisesti.

1. Kristuksen seuraaja luopuu kaikesta ja kantaa ristiään

Ensiksi Vapahtaja opetti suhteistamme kaikkein läheisimpiin ja rakkaimpiin ihmisiimme. Hän puhui hyvin voimakkailla sanoilla: “Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.” Mitä Kristus tarkoittaa? Miten on ymmärrettävä hänen puheensa läheisempien ja jopa oman elämän vihaamisesta? Miten se sopii yhteen sen kanssa, että meidän tulee rakastaa lähimmäisiämme ja suojella omaa elämäämme?

Tekstimme puhe vihasta on ymmärrettävä aivan tietyssä tarkoituksessa-

sa. Kysymys on siitä, että ei mikään eikä kukaan, ei edes oma elämämme saa tulla esteeksi Vapahtajan seuraamiselle. Siinä tapauksessa, että joku vaikkapa hyvinkin läheinen ihminen elää epäuskossa ja opetuksellaan tai esimerkiksi meitä haluaisi johdattaa pois Vapahtajan luota, emme saa häntä siinä asiassa seurata emmekä osoittaa hyväksyntää väärälle uskolle ja elämälle. Vihan kohteena ovat epäusko ja sen hedelmät. Raamattu sanoo: “Herra, enkö minä vihaisi niitä, jotka sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka sinua vastustavat?” (Ps. 139:21)

Pahan vihaamisesta koituu sitten uskovalle ristiä. Kun osoitamme, ettemme pidä oikeana Jumalan käskyjen vastaista vaellusta ja hänen sanastaan poikkeamista uskossa ja opissa, siitä koituu välistä vaikeuksia. Läheisemme saattavat ihmetellä asiaa. He voivat houkutella meitä samalle tielle kanssaan. Tällainen meidän on kannettava uskovan ristinä. On muistettava, että usko ja Jumalan sana ovat tärkeämpiä kuin koko maailman ihmisten mielipiteet. Meidän tulee vaikka sitten vähätelyn ja pilkan keskellä käyttää Jumalan sanaa ja turvata Vapahtajaan. Hän yksin on avannut tien taivaaseen ja hänessä meidän tulee riippua kiinni. Emme siis voi luopua Jumalan sanan käyttämisestä edes läheisimpien ja rakkaimpien ihmisten tähden.

Kun vastustamme luopumusta ja epäuskoa emme etsi erimielisyyksiä ihmisten välillä. Päinvastoin haluamme elää luomisjärjestyksen mukaisissa suhteissa ja pitää esillä evankeliumia lähimmäistemme parhaaksi. Apostoli Pietari opetti naisia, joilla oli epäuskoinen puoliso: “Samoin te, vaimot, olkaa

alaimaiset miehille, että nekin, jotka ehkä eivät ole sanalle kuuliaisista, vaimojen vaelluksen kautta sanoittakin voitettaisiin, kun he katselevat, kuinka te vaellatte puhtaina ja pelossa.” (1 Piet. 3:1,2) Vallitkoon siis rakkaus ja halu pitää evankeliumia esillä lähimpiämme varten. Tässä on kyseessä kaikkein suurin rakkaus. Haluamme heidänkin sielulle parasta, uskoon tulemista ja pelastumista. Tämä kulkee käsi kädessä uskollisen elämän todistuksen kanssa. Osoitamme rakkautta ja uskollisuutta maallisissa asioissa asemamme mukaan. Uskova puoliso pysyköön omasta puolestaan uskollisena vaikeissakin tilanteissa. Uskovat vanhemmat rakastakoot epäuskoisia lapsiaan ja toivokoot heille hyvää, vaikka eivät voi osoittaa hyväksyntää epäuskon hedelmille. Uskovat lapset rukoilevat vanhempiansa puolesta, olkoot heille kuuliaiset ja hoitakoot heitä heidän vanhuudessaan, vaikka vanhemmat olisivat epäuskoisia.

Pahin viettelysten lähde eivät kuitenkaan ole toiset ihmiset. Kaikkein vaarallisin vastustajamme on oma perisyntyn saastuttama sydämemme. Sieltä johtuvat, kuten Herramme sanoo, aviorikokset, murhat, juonittelut, pahat puheet ja niin edelleen. Tästä syystä tekstimme vaatii vihaamaan jopa omaa elämäämme. Jatkuva itsetutkistelu on siis tarpeen. Kysykäämme itseltämme: onko minulla jotakin, mikä kiehtoo sydäntäni ja estää kiinnittymästä Jumalan valtakuntaan? Rakastanko jotakin harrastusta, hivistä tai muuta sellaista niin, että se haittaa uskossa elämistä? Helsingin sydämessäni jotain pahetta ja sen johdosta annan vanhan ihmiseni hallita?

Tehkäämme näitä vakavia kysymyksiä. Mitä havaitsemme niiden johdosta? Sen, että sydämessämme on paljon puutteellista ja sellaista, mikä houkuttelee pahaan. Mitä teemme? Taistelkaamme niitä vastaan. Niin tehdessämme huomaamme, että taistelu on jatkuvaa. Ei ole niin kuin jotkut opettavat, että voisimme perata sydämemme niin puhtaaksi, ettemme mitään pahaa ajattelisi ja tekisi. Tämän havainnon äärellä meidän on löydettävä ja omistettava oikea vastalääke, nimittäin Herramme Jeesuksen Kristuksen armo. Kääntäkäämme sydämemme pois kaikesta väärästä ja sanokaamme Paavalin tavoin: "Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden luenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittasiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta." (Fil. 3:7-9)

Tappiota, hylättävää ja jopa vihattavaa on kaikki väärä, johon sydämemme mielellään mielistyy, tuleepa se sitten epäuskaisen maailman houkutuksina tai omasta sydämeistämme nousevina kiusauksina. Voittoa on se, minkä saamme yksin Jumalan armosta uskon kautta Vapahtajaan. Tässä taistelussa me elämme. Kuitenkin saamme keskellä heikkouttammekin omistaa voiton, sillä Kristuksen armo peittää syntimme täysin. Kun näin taistelemme ja kannamme ristiämme, voimme olla todelliseksi hyödyksi myös niille, jotka Jumala on asettanut lähellemme.

2. Kristuksen seuraaja laskee kustannukset ja rakentaa

Vapahtaja sanoo: "Jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: 'Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi?'"

Nämä sanat korostavat sitä, että kristittyinä oleminen ei ole mikään pieni asia. Kristitty on kuin tornin rakentaja. Torni on tavallista taloa hienempi rakennus. Tämän voimme käsittää vertauskuvaksi siitä, että kristityn vaelluksen tulee poiketa edukseen maailman ihmisten vaelluksesta. Tällainen pyrkimys vaatii todellista harkintaa ja vakavaa taistelua. Me uskovat elämme keskellä tätä maailmaa. Toimimme asemamme ja kutsumuksemme mukaan yhteiskunnan tehtävissä. Tässä kaikessa on meidän pyrkiminen parempaan kuin maailman lapset tekevät. Olkoon silmämääränämme, että käytöksemme, ajatuksemme ja sanamme ovat vanhurskaampia kuin maailman lasten.

Kun Vapahtaja puhuu kustannusten laskemisesta, hän jälleen kehottaa itsetutkisteluun. Varokaamme kuitenkin laskemasta omavaraisesti. Joka luottaa itseensä, ei pääse pitkälle. Hänelle käy kuin nuorelle miehelle Vapahtajan opetuksessa, joka lupasi mennä isänsä viinitarhaan työhön, mutta ei mennytkään. Tai hän tekee kuin ne häihin kutsutut, jotka kiinnittivät mielensä maallisiin, kuka härkiin, kuka peltoonsa, kuka vaimoonsa ja näin jäi-

vät tulematta hääjuhlaan. Tai hänelle voi käydä kuin Pietarille, joka omassa innossaan vakavasti lupasi seistä Kristuksen rinnalla kuolemaan asti, mutta häden hetkellä lankesi ja kielsi Vapahtajan.

Ei meistä ole rakentajiksi omasta voimastamme. Niin kuin kukaan meistä ei yksin kykene tornia rakentamaan, emme me omin neuvoin kykene opetuslapsen ehtoja täyttämään. Joka omassa varassaan haluaisi rakentaa, tekisi sen itselleen vahingoksi ja saisi toisten pilkkaa osakseen. Täytyy löytää toinen laskuperuste.

Jumalan sana neuvoo meitä laskemaan oikein. Kun me huomaamme olevamme väsyneitä ja uupuneita, saamme luottaa Jumalan armoon ja sen vaikutukseen. Apostoli sanoo: "Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee." (Tiit. 2:11-14)

Meidän laskuperusteemme on Jumalan ylenpalttinen armo, joka jo kauan sitten on ilmestynyt pelastukseksi kaikkia varten. Se vaikuttaa nykyajassa synnyttäen autuuden iloa keskellä taistelua. Se kasvattaa meitä taivaan tiellä hylkäämään kaiken pahan. Se saa meidät näkemään oikein: odotamme toivon täyttymistä ja sitä, kun Kristus

palaa kirkkaudessaan. Jumalan armo Kristuksessa peittää sinun puutteesi.

Kun oikein ymmärrämme Vapahtajan kehotuksen laskea kustannuksia, teemme tiliä itsestämme, havaitsemme puutteemme ja turvaamme häneen. Hän pitää meistä ja rakentamisestamme huolen.

3. Kristuksen opetuslapsi kykenee sotimaan voitollisesti

Vapahtajan sanoo: "Jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista kuningasta vastaan, eikä hän ensin istu ja pidä neuvoa, kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella? Ja ellei kykene, niin hän, toisen vielä ollessa kaukana, lähettää hänen luoksensa lähettäjä hieromaan rauhaa. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni."

Tiedämme, että rauha on hyvä asia. Tässä Vapahtaja kuitenkin puhuu väärästä rauhasta ja varoittaa siitä. Joka pyrkii rauhaan oman lihansa ja maailman kanssa, voi kuvitella saavansa maallisia etuuksia ja mukavia päiviä, ehkä hän niitä saisikin. Sellaisen rauhan tekijä joutuu kuitenkin luopumaan vielä tärkeämmästä, nimittäin taivaasta. Hän mukautuisi tämän maailman mukaan ja etsisi sen suosiota. Joka näin vaeltaa, saa vastaansa Vapahtajan sanat: "Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon!"

Kristus puhuu sellaisesta sodasta, joka on kristitylle välttämätön. Kyse

on siitä sodasta, johon apostoli Paavali omiaan varustaa: Vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Pukekaa yllenne Jumalan koko sotasasu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkilöentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sotasasu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä.” (Ef. 6:10-13)

Älkäämme kukaan jättäkö sikseen kristityn taistelua. Laskekaamme tässäkin oikein. Jos laskeamme omien voimiemme mukaan, huomaamme, että synti ja maailma ovat meitä voi-

makkaampia. Tilanne on aivan kuin kymmentuhannen miehen ja kahdenkymmenen tuhannen miehen välillä. Mutta Kristuksen voima ratkaisee. Me emme jää maailman jalkoihin, kun Kristus on kanssamme. Hän sanoo: Minä olen voittanut maailman. Me emme jää synnin valtaan, kun turvaamme Vapahtajaan. Hän sanoo: Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Emmekä me jää kuoleman valtaan, sillä Vapahtaja sanoo: “Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25,26)

Hyvät ystävät: kiinnittäkäämme siis katseemme Vapahtajaan. Varokaamme tähän maailmaan turvautumista. Tunnustakaamme aina vääräksi se taipumuksemme, että etsimme ilomme maallisista. Kääntykäämme turvaamaan yksin häneen. Tämä johtaa meitä päivittäiseen katumukseen ja uskoon. Se on kristityn taistelua, sitä, jota emme voi välttää. Älkäämme sitä pelätkö, vaan kulkekaamme uskon tietä rohkein mielin. Sillä tiellä saamme luoda katseemme uskon alkajaan ja päättäjään, Kristukseen. Hän johtaa vaellustamme. Hänen voimastaan rakennuksemme kasvaa ja kilvoittelumme edistyy. Hänen armonsä tähden saa langennut nousta ja heikko vaeltaja edelleen jatkaa. Hän korjaa sinut viimein kunniaan. Amen.

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Vapahtajassa Kristuksessa Jeesuksessa.

Amen.

Kimmo Närhi

“Tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna”

Aikuisten leirillä iltahartaus 11.7.2006

Niinpä, kun minä tulin teidän tykönnne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönnne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönnne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. 1 Kor. 2:1–5.

Apostoli Paavali esittelee itsensä Ensimmäisessä Korinttolaiskirjeessään “Kristuksen Jeesuksen kutsuksi apostoliksi Jumalan tahdosta”. Tällä arvovallalla hän käsittelee kysymystä siitä, millaisella sanomalla tulee lähestyä ihmisiä, jotta he pelastuisivat. Ihmisten pelastumisen tulee näet olla jokaisen seurakunnan ja sananjulistajan ensisijainen huolenaihe.

1. Ihmiset eivät pelastu, jos heille tarjotaan ihmissanaa

Korinton seurakunnan henki ei ollut hyvä. Siellä oli keskinäisiä riitoja ja puoluemielisyyttä. Toiset olivat Pietarin puolta, toiset Apollon ja toiset Paavalin puolta, vaikka nämä kaikki olivat Jumalan palvelijoita ja kaikilla

oli sama oppi ja evankeliumi. Seurakunnan jäsenet mittasivat asioita inhimillisin perustein. Vaikka nämä julistajat olivat kaikki Jumalan asialla, ihmiset kiinnittivät huomionsa sellaisiin julistajien persoonallisiin asioihin, joilla ei ollut mitään tekemistä itse evankeliumin kanssa ja löysivät niistä tekosyitä hajottavalle toiminnalleen. Apostoli joutui sanomaan: “Täytyyhän teidän keskuudessanne olla puolueitakin, että kävisi ilmi, ketkä teistä kestävät koetuksen.” (1 Kor. 11:19). Kokemus on, että tämän kaltaisissa koetuksissa ne, jotka ojentautuvat Sanan mukaan, vahvistuvat totuuteen. Mutta ne, joille inhimilliset asiat ovat ensisijaisia, eivät saa Sanasta kiinni ja menettävät yhteytensä seurakuntaan, joka pysyy sanassa, ja mikä pahinta he kadottavat uskon.

Apostoli halusi selkeästi ilmaista Korinton seurakunnalle, ettei hän halua mitenkään tukea heidän puoluemielisyyttään. Apostoli halusi tehdä heille selväksi, ettei ihmissanan julistaminen pelasta ketään. Jumalan sanalla ja ihmissanalla on pelastuksen asiassa niin suuri ero kuin taivaalla ja helvetillä.

“Niinpä” – apostoli sanoo – “kun minä tulin teidän tykönnne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan.” Apostolin tarkoituksena ei ollut tehdä

vaikutusta puhetaidolla eikä inhimillisellä viisaudella, vaikka antiikin Kreikka oli kuuluisa puhujistaan ja filosofeistaan. Paavalin pyrkimyksenä ei ollut voittaa heitä heidän taidoissaan. Paavalin lähtökohtana oli julistaa Jumalan viisautta, sitä, mitä pakanat pitivät hullutuksena.

Inhimillisesti ajatellen Paavalin mahdollisuudet saada jotakin aikaan Korintossa tuollaisella menetelmällä olivat surkeat. Lisäksi Paavalia vaivasi ruumiin heikkous. Hän sanoo: “Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja.” Kuitenkin Paavalin toiminnan tuloksena Korintoon syntyi elävä, voimakas seurakunta. Tosin sillä oli alkuun suuria vaikeuksia. Mutta samalla menetelmällä millä seurakunta syntyi, sen vaikeudetkin korjaantuivat. Asia on näet niin, että jos seurakunnassa halutaan saada jotakin kestäväää aikaan, sen voi tehdä vain Jumalan viisaus ja Jumalan sana. Vain se synnyttää seurakunnan ja rakentaa sitä. Vain se pelastaa sieluja.

2. Ihmiset pelastuvat, kun heille tarjotaan uskottavaksi Jumalan sana

Apostoli Paavalilla oli selkeä työnäky. Hän oli saanut kutsun saarnata evankeliumia, ja tässä kutsumuksessaan hän pysyi kuolemaansa asti. Sama työnäky oli muillakin apostoleilla ja koko apostolisella alkukirkolla.

Tämä sisälsi neljä eri näkökohtaa,

kaikki ensisijaisen tärkeitä. Niistä kaksi tulee nimenomaan esille tekstissämme, mutta otamme myös nuo toiset kaksi puheeksi.

Ensimmäinen oli se, että hän julisti Jumalan sanaa, sitä sanaa, jonka Jumala oli ilmoittanut ja joka on ihmiskeksintöjen ja oivallusten vastakohta. Apostoli sanoo: “Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut.” (1 Kor. 2:12). Ja: “Me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätettyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailmanajoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut – sillä jos he olisivat sen tunteet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet – vaan, niin kuin kirjoitettu on: “mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” (1 Kor. 2:7-9). Jumalan Henki ilmoitti siis apostolille, mitä hän tuli puhua. Se oli sellainen evankeliumi, jota ihminen ei voinut itse keksiä. Paavali nimitääkin sitä Jumalan evankeliumiksi. Kristillinen kirkko, joka on rakennettu apostolien perustukselle, kulmakivenä Herra Kristus, noudattaa tätä työnäkyä. Se rakentaa Jumalan sanalle ja saarnaamaan sitä. Se pysyy puhtaassa Jumalan sanassa. Silloin kestää sekä perustus että rakennus.

Toinen tärkeä näkökohta Jumalan valtakunnan työssä on saarnata ristiinnaulittua Kristusta. Apostoli sanoo: “... tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiin-

naulittuna. Lakihenkiset juutalaiset saarnasivat seremonialain säädöksiä. Kreikkalaiset siveysopettajat julistivat etiikkaansa. Kummatkin puhuivat siitä, mitä ihmisen täytyy tehdä keltakseen Jumalalle. Mutta apostoli julisti sitä, mitä Jumala on tehnyt meidän hyväksemme ja mitä hän on meille lahjoittanut, ja siinä kaiken keskuksena oli Herramme Kristus ristiinnaulittuna. Kyllä apostoli julisti myös Jumalan lakia, ja osoitti sillä ihmiset syntisiksi ja armoa tarvitseviksi. Se ei kuitenkaan ollut hänen varsinainen viestinsä, vaan apusanoma.

Kun lain kirkkaus ja evankeliumin kirkkaus asetetaan rinnakkain, evankeliumi on niin kirkas, että laki on ”kirkkautta vailla” (2 Kor. 3:10). Kun selvästi saarnataan evankeliumia ja pidetään Kristus keskipisteenä, sielut löytävät lohdutuksen omantunnon kauhuissa ja elämän raihnaisuudessa. Niin seurakunta voi säilyttää autuuden ilon ja löytää lohdutuksen.

Kolmas tärkeä asia on – ei ainoastaan pitää Kristus keskuksena – vaan myös samalla erottaa laki ja evankeliumi oikein toisistaan. Näin Raamattu tekee kaikkialla ja se edellyttää sananpalvelijoilta, että he jakavat sanaa oikein. Messiaasta sanotaan: Hän ”jakaa oikein oikeutta maan nöyrylle” (Jes. 11:4). Ja apostoli Paavali kehottaa Timoteusta osoittautumaan sellaiseksi, ”joka oikein jakelee totuuden sanaa” (2 Tim. 2:14). Ei riitä, että julistaa oikeata Jumalan sanaa, vaan sitä on myös jaettava oikein. Niitä, jotka eivät halua tehdä synneistään parannusta, ei tule lohduttaa evankeliumilla. Ja niitä, jotka ovat vaikeissa omantunnon vai-voissa Jumalan lain kauhistamina, ei

pidä lyödä lisää lain moukarilla, vaan edellisille kuuluu laki, jälkimmäisille evankeliumi.

Neljäs tärkeä asia oli se, että apostoli julisti koko totuutta. Se, että hän saarnasi Kristusta kaiken keskuksena, ei merkinnyt sitä, että hän olisi vaiennut muusta, minkä Jumala oli hänelle ilmoittanut ja käskenyt julistaa. Hän sanoo: ”Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.” (Apt. 20:27) Ja vielä hän sanoo: ”Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta.” (2 Tim. 4:17). Jumalan sana tuli opettaa valikoimatta ja sen päämääränä oli tämä: ”... tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa.” (Ef. 4:12–14). Oikea Jumalan sana sisältää koko lain ja täyden evankeliumin. Evankeliumiin taas kuuluvat sekä armon sana että sakramentit.

* * *

Olethan oppinut tuntemaan nämä asiat? Onhan sielusi turvana Jeesus Kristus ristiinnaulittuna? Hän on maksanut syntivelkasi. Hänessä sinulla on syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Markku Särelä

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

Sak. 11:12-12:8

Jae 12. Sitten minä sanoin heille:
“Jos teille hyväksi näkyy, niin tuokaa tänne minun hintani; jollette, niin olkaa antamatta.”

25. Tämä on ennustus siitä, kuinka kavaltaja Juudas myi Kristuksen, kuten Matteus [Matt. 26:15] kertoo. Tämän kaiken profeetta näkee ja kuulee näyssä, ja ne ovat hyvin vakavilta kuuluvia sanoja. Kuin hän sanoisi: Te ette voi ainoastaan olla minua kuulematta ja sietämättä, vaan te vihaatte minua yli kaiken määrän, niin että iloitsette päästessänne minusta eroon vaikkapa myymällä minut pilkkahintaan samoin kuin teidän isänne tekivät hurskaalle Joosefille [1 Moos. 37:28]. No hyvä, jatkakaa vain niin ja täyttäkää isienne mitta [Matt. 23:32]. Tosiaankin, katsotaan minkä arvoiseksi te minut katsotte ja mistä hinnasta te minut myytte.

Niin he punnitsivat minun hinnakseni kolmekymmentä hopearahaa.

26. Kristus, joka oli luvattu niin korkea-arvoiseksi ja joka oli käsketty ottaa vastaan niin suuriarvoisena, lopulta arvioidaan kolmenkymmenen hopearahan hintaiseksi ja myydään siitä hinnasta. Tämän kaiken saa matkaan tämän maailman surullinen ahneus ja kunnia. Tämän kaiken luumme täytyneen runsaasti evankeliumissa, erityisesti Matt. 27:9.

Jae 13. Ja Herra sanoi minulle:
“Viskaa se savenalajalle, tuo erin-

omainen hinta, jonka arvoiseksi he ovat minut arvioineet.”

27. Profeetta näki näyssä sen, mikä Kristus teki ja mikä tämän jälkeen toteutui. Pyhä Matteus näet kertoo juutalaisten ostaneen kolmellakymmenellä hopearahalla erään savenalajan pellon [Matt. 27:7]. Se on tämä näyssä selitetty savenalaja, jolle nämä Kristuksesta maksetut pellon maksuksi annettavat kolmekymmentä hopearahaa viskattiin. Kallis raha, hän sanoo, ja erinomainen summa, josta minut myydään. Eivätkö nämä ole syyttäkin tuomittuja ihmisiä?

Niin minä otin ne kolmekymmentä hopearahaa ja viskasin ne Herran huoneeseen savenalajalle.

28. Ei niin, että savenalaja olisi Herran huoneessa, vaan hän heittää ne temppeliin, jotta ne sen jälkeen tulisivat savenalajalle. Tällä on ennustettu Juudaksen ensiksi heittäneen hopearahat temppeliin, ja että ne sen jälkeen tulivat savenalajalle, kuten Matteus kirjoittaa. Mutta jos joku haluaa ymmärtää tekstin siten, että profeetta heitti kolmekymmentä hopearahaa temppeliin merkinä siitä, olkoon niin. Mutta minusta tuntuu, että hän puhuu näkemästään näystä, kuinka Kristus myydään ja hopearahat heitetään temppeliin ja säilytetään savenalajan pellon oston.

Jae 14. Sitten minä katkaisin toisen sauvani, Tuskan, purkaakseni

veljeyden Juudan ja Israelin väliltä.

29. Heiltä ei otettu ainoastaan pois evankeliumia, vaan myös laki. Sillä juutalaisilla ei ole enää papinvirkkaa eikä uhria eikä oikeata lain ymmärrystä ja niin on poistettu veljeys, joka oli Israelin ja Juudan välillä. Sillä laki yhdisti juutalaiset toisiinsa kuten veljet, mistä kaikki pakanat olivat ulkona, kuten Daavid sanoo Ps. 147:20: "Niin hän ei ole tehnyt yhdellekään pakanakansalle" ja Paavali Ef. 2:12 osoittaa, kuinka pakanat ovat olleet ilman Jumalaa ja vieraita liitoille jne. Se, mikä juutalaiset olivat keskenään mitä lujimmasti yhdistetyt, on nyt siis pois ja lyhennetty

Jae 15. Sitten Herra sanoi minulle: "Ota vielä itsellesi hullun paimenen tamineet."

30. Seuraavassa näyssä hän ennusti, kuinka juutalaisilta otetaan pois evankeliumi ja laki heidän syntinsä tähden. Nyt seuraa vielä yksi näky siitä, mitä he evankeliumin ja lain sijasta tulevat opettamaan. Se ei ole mitään hyvää sieluraukoille, vaan silkkaa vatsan oppia ahneuden hyväksi. Hän sanoo: Sakarjan tai Kristuksen pitää ottaa näyssä hullun paimenen tamineet, kuten sauvat, sarvet, taskut. Kuten olen usein sanonut, Jumalalla on näet tapana käyttää sanansa ohella merkkejä tai näkyjä vahvistamaan niillä uskoa. Niin tässäkin täytyy olla kaksi näkyä merkkien lisäksi. Ensimmäisessä näyssä on paimen, jolla on kaksi sauvaa ja joka heittää hopearahat temppeleihin. Toisessa on hullu paimen tamineineen kuvaamassa juutalaisten hulluja, mieltä vailla olevia opettajia, jotka evankeliumin sijasta tulevat opettamaan omia haaveitaan.

Siksi heitä sanotaan tässä myös hulluiksi paimeniksi, sillä nimi paimen heillä on paimenina, mutta he eivät tee, mitä paimenvirkkaan kuuluu.

Jae 16. "Sillä katso, minä olen heittävä maahan paimenia, jotka eivät pidä huolta nääntyivistä, eivät etsi hajalle lyötyjä eivätkä paranna ruhjottuja, ja terveistä he eivät piittaa; mutta he syövät lihavien lihaa ja halkaisevat niiltä sorkat."

31. Tämä kohta on selitetty anti-kristusta koskevaksi. Se käy minun puolestani. Olen sitä mieltä, että hän puhuu juutalaisten vitsauksesta, mikä oli juutalaisilla ja heidän kaltaisillaan nylkyreillä, kuten Kristus Matt. 23:4 ss. heistä sanoo ja josta tässä myös Sakarja julistaa. Hän näet puhuu maasta, se on, juutalaisten maasta, vaikkakin samanlaista olemme saaneet kokea paavilta myös samasta syystä, ettemme aikaisemmin ottaneet vastaan Jumalan sanaa ja nytkin on lahkohenkiä käsillä, jotka pitävät samanlaista peliä kanssamme. Jumala meitä varjelkoon! Amen. Mitä nyt nämä opettajat tekevät?

32. Ensiksi, "he eivät pidä huolta nääntyivistä", se on, he jättävät sielut pahan omantunnon valtaan, eivät ruoki heitä evankeliumilla. Toiseksi, he eivät osaa lohduttaa murheellisia ja arkoja, se on, he eivät etsi hajalle lyötyjä. Kolmanneksi, he eivät paranna ruhjottua, se on, jos ihminen lankeaa tai on raihmainen, he eivät auta häntä, eivät siedä eivätkä kärsi tätä, vaan ankaruudella ja kovuudella he ajavat oman tuntoparat aina tekojen varaan. Neljänneksi, he eivät huolehdi terveestäkään, että tämä vahvistuisi ja kasvaisi. Siitä voi lukea lisää Hes. 34:16 ja saarnasta

toisena pääsiäisen jälkeisenä sunnuntaina. Mutta lihavan he syövät ja halkaisevat siltä sorkat, se on, heidän saarnaamisensa on sitä, että he alistavat kaiken, mikä jotakin on, erityisesti, jos se on heitä vastaan eikä tee, mitä he tahtovat.

Jae 17. Voi epäjumalapaimenia, jotka lauman jättävät!

33. Tästä näet, ettei hän puhu yhdestä, vaan monista paimenista, ja sanoo heitä epäjumalapaimeniksi, se on, he eivät ole eläviä paimenia, jotka haluaisivat toimittaa virkansa, vaan he istuvat kuin epäjumalat ja antavat palvelua heitä. Hän on aivan oikein ja hienosti nimittänyt heitä epäjumaliksi. Hehän ovat epäjumalia ja naamioita eivätkä mitään muuta. Sillä he antavat lauman mennä, minne se menee; mutta niin, että he syövät ja repivät minkä kerkiävät niin, ettei jää jäljelle sorkkaakaan halkaisematta. Katso [paavilaisia] piispojamme pappeineen ja munkkeineen, niin sinulla on tämän tekstin selitys, esikuva ja täyttymys, vaikka eivät olisikaan juutalaisia fariseuksia, joita tekstin on ymmärrettävä tarkoittavan.

Käyköön miekka heidän oikeaan käsivarteensa ja oikeaan silmänsä. Heidän oikea käsivartensa kuivettuun, ja heidän oikea silmänsä soetkoon.”

34. Miekka on Jumalan rangaistus ja tuomio, jolla heitä vaivataan niin, etteivät he kykene mihinkään hyvään tekoon, Tiit. 1:16, eivätkä sen lisäksi opeta eivätkä käsitä mitään terveellistä. Se on heidän oikea käsivartensa ja silmänsä. Tämän sanoo myös Psalmi 109 jakeessa 6 heistä: “Seisköön saata-nan hänen oikealla puolellansa” jne.

Mutta heidän vasen kätensä ja vasen silmänsä on vahva ja terve. He näet tekevät paljon ja ovat aika viisaita lihallisuudessaan omasta mielestään muita eksyttääkseen; kuten kaikkien väärin opettajien laatu ja onnistuminen on jne.

35. Tästä luvusta nousee kysymys: Miksi Matteus [Matt. 27:9] lukee tekstin kolmekymmentä hopearahaa profeetta Jeremian lausumaksi, kun se kuitenkin on tässä profeetta Sakarjalla? Tämä ja samankaltaiset kysymykset eivät minua suuresti huoleta, koska ne vain vähän palvelevat itse asiaa. Matteus tekee samoin lainatessaan tiettyä Raamatun kohtaa, vaikka hän ei käytä samaa nimeä; myöskään toisissa kohdin lainatessaan Raamattua hän ei esitä sen sanoja täsmälleen niin kuin ne ovat Raamatussa. Jos nyt sitä voidaan sietää ja jos hän merkitystä vaarantamatta lainaa Raamatun sanoja siteeraamatta niitä sanatarkasti, mitä haittaa siitä on, jos hän ei mainitse samaa nimeä? Sillä asia riippuu enemmän sanoista kuin nimestä. Ja kaikkien apostolien tapa on tehdä samoin ja tuoda esiin Raamatun merkitys esittämättä tekstiä riitaa haastavan pikkutarkasti ja kokonaisuudessaan. Sen vuoksi heiltä olisi kysyttävä paljon kovempia kysymyksiä kuin tässä Matteukselta Jeremian nimen tähden. Kuka taas rakastaa turhia riitakysymyksiä, kyselköön vain yhä edelleen. Hänellä tulee olemaan enemmän kysymyksiä kuin vastauksia.

[Kääntäjän huomautus: Sanoja, joita evankelista Matteus lainaa Matt. 27:9:ssä Jeremialta, ei esiinny Jeremian eikä Sakarjan kirjassa. Ne ovat ilmeisesti peräisin niistä kirjoista, jot-

ka Jeremia pani talteen ruukkuun myöhempinä aikoja varten Herran käskystä, Jer. 32:10–16. Sakarjan on täytynyt tuntea ne.]

KAHDESTOISTA LUKU

1. Tämä on Herran sanan kuorma Israelista, sanoo Herra, joka levittää taivaan ja perustaa maan ja joka panee ihmiseen hänen henkensä.

1. Tämän luvun ymmärrän tarkoitettavan ristin kuormaa, jonka on määrä tulla oikealle Israelin kansalle evankeliumin tähden. Sillä edellisessä luvussa hän on erottautunut maallisesta Israelista sanoessaan [jae 9] : “Minä en tah-

do teitä kaita.” Kuitenkin hän haluaa säilyttää jäljelle jäävät poloiset, kun hän sanoo [j. 11]: “Ja niin kurjat lampaat, jotka ottivat minusta vaarin, tulivat tietämään, että se oli Herran sana.” Nämä kurjat lampaat ovat nyt oikea Israel, joista hän tässä ennustaa, että heidän pitää paljon kärsiä ja että he kärsiessään tulevat sitä vahvemmiksi, kuten Paavali 2 Kor. 12:9 sanoo: Voima vahvistuu heikkoudessa. Tämä luku on lohdutusaarna vahvistamaan apostoleja ja opetuslapsia kaikissa vainoissa, joita heidän täytyy kärsiä kaikessa maailmassa sekä juutalaisilta että pakanoilta. Sen vuoksi profeetta esittelee tässä Herran myös sellaisella nimellä, jota hän ei ole aikaisemmin käyttänyt, nimittäin että hän on se, joka levittää taivaan, perustaa maan ja antaa hengityksen eli hengen ihmisille ja hallitsee. Kuin hän sanoisi: Kummatkin, vainoajat ja vainotut, kaikkineen ovat hänen kädessään, niin ettei vaino voi vahingoittaa, vaan sen tulee edistää ja auttaa parhaaksi, olkoot tyranneja, kerettiläisiä, lahkoja, perkele tai hänen äitinsä.

Jae 2. Katso, minä teen Jerusalemin juovuttavaksi maljaksi kaikille kansoille yltymperi, ja se koskee myös Juudaa, kun Jerusalemia piiritetään.

2. Jerusalem ovat apostolit ja ensimmäiset opetuslapset. Kansat sen ympärillä ovat pakanat ja juutalaiset, jotka vastustivat heitä ja jotka halusivat juoda heidät tyhjiin kuten maljan,

niin, kuten lusikan. Sillä rakkaat opetuslapset olivat niin vähäarvoisia vihollisiinsa verrattuina, että juutalaiset ajattelivat voivansa juoda heidät tyhjiin niin helposti, kuin joku juo tyhjiin maljan tai lusikan, ja niellä ja tappaa heidät. Tässä Herra puhuu sellaista röyhkeyttä vastaan: Hyvä on, tehkää niin, kokeilkaa taitojanne, juokaa huolletta. Minä annan juoman teidän eteenne; se kyllä rökittää teidät kunnolla. Te tulette juoksemaan minun luokseni humalasta kovasti hoippuen, mutta te ette sulata juomaanne, kuten luulette. Tällainen hoippuminen taas on sitä, että he lankeavat ja toimivat kuin humalaiset eivätkä voi muuta. Juutalaiset ja pakanat ovat lopulta kaatuneet opetuslasten päälle ja joutuneet häviölle; jotkut ovat kääntyneet armosta, mutta toiset on hävitetty. Sillä he olivat täynnä ja he olivat juoneet itsensä täyteen Jerusalemin syntivelkaa.

3. Se, että tämä juopottelu on juutalaisten ja pakanain harjoittamaa vainoa, käy ilmi siitä, kun sanotaan sen koskevan myös Juudaa, kun Jerusalemin saarretaan. Tässä hän puhuu vihollisten harjoittamasta piirityksestä. Siksi näiden ympärillä olevien kansojen täytyy olla pelkkiä vihollisia, jotka vainoivat ja tahtoivat juoda tyhjiin, eivät ainoastaan Jerusalemiä, se on apostoleja ja johtajia, vaan myös Juudan, se on, koko kristittyjen joukon. Mitä nyt on Rooma, joka myös halusi syödä ja juoda kristityt tyhjiin? Tarkoitan sitä, että se horjui heidän päällään, kuten myös juutalaiset tekivät. Ei ole hyvä koskea kristittyihin. Oi jospa ruhtinaamme ja piispamme tietäisivät, mitä heillä on tyrmissään! He luulevat tekevänsä rakkaan juoman ja voivansa sammut-

taa verenhimonsa ja lannistaa poloisten harhaoppisten rohkeuden. Mutta miten heidän onkaan hoippuminen heidän päällään! Mitenkä paavi jo horjahtelee ja monet hänen mukanaan! Voi sitä juomista ja hoipertelua! Lopettakaa, lopettakaa, hyvät herrat, tämä juoma on teille liian vahvaa. Voisitte mieluummin juoda etikkaa ja laihaa rypälemehua.

Jae 3. Ja sinä päivänä minä teen Jerusalemin väkikiveksi kaikille kansoille.

4. Tämä on toinen, samaa merkitsevä vertaus. Apostolien tulee olla väkikivi eli raskas kivi kaikille kansoille, se on, kristikuntaa ei saa sortaa, vaan kaikki, jotka siihen ryhtyvät, joutuvat itse sorretuiksi, toiset armolla, toiset armahtamattomuudella, kuten seuraa:

Kaikki, jotka sitä nostavat, repivät itsensä.

5. Mutta sitten, jos he haluavat sellaiseen ryhtyä, he nostavat kiven olalleen ja haluavat heittää pois kristityt, kuten kiviä nostellaan ja heitellään pois puutarhasta hyödyttömänä ja haitallisina. Juuri sellainen hyödytön, haitallinen kansa ovat kristityt maailman edessä, sen tähden se käy heihin käsiksi ja haluaa viskata heidät pois. Mutta se raatelee ja repii itsensä siinä pahoin. Kivi on näet liian iso ja liian raskas niin, että heittäjä repii sillä itsensä. Maahan he eivät voi sitä jättää eivätkä kuitenkaan saa viedyksi pois. Siitä täytyy seurata repimisen ja painamisen.

Ja kaikki maan kansakunnat koontuvat sitä vastaan.

6. Tässä hän selittää itsensä kyllin selvästi, että hän puhuu kristittyjen vainosta ja rististä koko maailmassa. Tässä kuulet meidän lohdutuksemme,

meidän, jotka uskomme Kristukseen ja saarnaamme hänestä, ettei kenenkään pidä vihata meitä, paitsi vain koko maailman, kuten myös Kristus sanoo: “Te tulette kaikkien vihaamaksi minun nimeni tähden.” [Matt. 10:22] Se ei heitä kuitenkaan auta, kuten seuraava:

Sinä päivänä, sanoo Herra, minä lyön kaikki hevoset vauhkoudella ja niiden ratsastajat arkuudella.

7. Maailman väkivalta ei saa voittoa kristittyjä, vaan sen täytyy lopulta joutua heissä häpeään. Ja tämä on juovuttavan maljan ja väkikiven selitys. Hän kutsuu heitä hevosiksi tai ratsastajiksi, sillä he uhmaavat mahdolliaan ja voimallaan, kuten Ps. 20:8 sanoo: Nämä “panevat turvansa vauhuihin ja hevosiin, mutta me tunnustamme Herran, Jumalamme nimeä.”

Jae 4. Mutta Juudan heimoa kohti minä avaan silmäni, ja kaikki kansojen hevoset minä lyön sokeudella.

8. Se on, minä olen katsova armollisin silmin apostoleja ja kristittyjä heidän ahdistuksissaan, olen myös lopulta tekevä heidän vainoojansa sokeiksi ja narreiksi niin, että kaikki heidän kristittyihin kohdistuvat lyöntinsä ovat kuin sokkosilla oloa, niin että heidän vainoamisensa kuitenkin epäonnistuu ja heidän täytyy turhaan pitää melua eikä se saa mitään aikaan muuta kuin että heidän ohilyönneilleen nauretaan ja evankeliumi kasvaa sitä enemmän mitä enemmän he sitä vastaan taistelevat.

Jae 5. Ja Juudan ruhtinaat sanovat sydämessään: “Minun väkevyyteni ovat Jerusalemin asukkaat Herrassa Sebaotissa, heidän Jumalassansa.”

9. Se on, vainon ja ristin alla apostolit ja opettajat lohduttavat ja vahvis-

tavat itseänsä ja kristittyjä vainoajiansa vastaan, ei aseina ja haarniskoin, vaan Kristuksessa Jeesuksessa. He näet mielellään kärsivät kaikkea ahdistusta ja tyytyvät siihen, että ovat vahvoja ja lohdutettuja sisäisesti hengessä

Kristuksen uskon kautta häneen saanaansa. Siinä on heidän lohdutuksensa ja väkevyytensä.

Jae 6. Silloin minä teen Juudan ruhtinaat tuliseksi uuniksi puitten sekaan ja tulisoihduksi lyhteitten sekaan, ja he kuluttavat oikealta ja vasemmalta, kuluttavat kaikki kansat yltymperi.

10. Ei vain niin, että vainoajat pitävät melua turhan tähden, vaan myös kristityt saavat aikaan sanan kautta paljon pelkoa pakanoissa, kääntävät ja tekevät autuaiksi monia, siis, että he syövät ympäriltään niin kuin tuli palaa keskellä kuivaa puuta ja olkilyhdedtä. Niin Pyhän Hengen tuli on kuluttava pakanoita lihan puolesta ja tekevä kaikkialle tilaa evankeliumille ja Kristuksen valtakunnalle.

Ja Jerusalem saa yhä asua paikoillaan Jerusalemissa.

11. Tämä hengellinen Jerusalem, josta tähän asti on ollut puhetta, ei ole tuleva autioksi eikä sitä hävitetä, vaikka kaikki pakanat asettuvat sitä vastaan. Niin, se on juuri sen vuoksi todella pysyvä siinä, missä se on, ja oleva hyvin asuttu ja tuleva täyteen kansaa, koska Juudan ruhtinaat syövät ympäriltään kuin tuli olkilyhteessä. Ja ettei tätä tule ymmärtää maallisesta Jerusalemissa, hän sanoo: Jerusalem on oleva asuttu paikallaan, se on, siellä, missä se on ja missä sen paikka on, nimittäin koko maailmassa. Sillä missä Juudan ruhtinaat ovat, siellä on Jerusalem ja

sitä siksi sanotaan, siellä myös Jerusalemin on oleva asuttu.

Jae 7. *Ja Herra on pelastava Juudan majat, kuten ammoin, ettei Daavidin huone eivätkä Jerusalemin asukkaat ylvästelisi Juudaa vastaan.*

12. Hän tekee tässä eron Juudan ja Daavidin huoneen ynnä Jerusalemin välillä, vaikka kysymys on yhdestä ja samasta kansasta ja he kaikki ovat kristittyjä. Se tapahtuu sen osoittamiseksi, että kristikunnassa ei ole eroa henkilöiden välillä eikä henkilöön katsomista, vaan kaikki ovat yhdenvertaisia, kuten myös pyhä Paavali opettaa Gal. 3:28: "Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa" jne. Sen tähden hän sanoo, että tämä pelastus tapahtuu toisin kuin tähän asti, ei niin, että Daavidin huone kuninkaallisena heimona olisi Jerusalemin asukkaita jalompi ja Jerusalemin asukkaat, jotka asuvat pyhässä, suuressa, kuninkaallisessa pääkaupungissa, olisivat jalompia kuin tavallinen kansanmies Juudassa, vaan kaikki ovat yhdenvertaisia. Sillä se on oleva hengellinen lunastus eli vapautus, missä kukaan ei voi kerskata eikä pöyhkeillä toistansa vastaan jne. 1 Kor. 3:8.

Jae 8. *Silloin Herra on suojaava Jerusalemin asukkaita; ja on tapahutuva, että kompastuva on oleva kuin Daavid; ja Daavidin suku on oleva kuin Jumalan huone, kuin Herran enkeli heidän keskellään.*

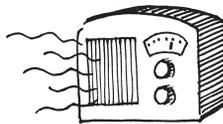
13. Myös kompastuvat eli heikot tekevät yhtä paljon kuin vahva Daavid, joka vaikka hän peroonansa vuoksi oli vähäinen ja heikko toisiin verrattuna, oli kuitenkin sankari ja tappoi Goljatin

[1 Sam. 17:50]. Siis, koska kaikilla kristityillä on sama Kristus ja hänen Henkensä, on jokainen, vähäisin ja heikoinkin, kykenevä samaan kuin vahvin. He näet tulevat kaikki voittamaan synnin, kuoleman ja maailman. Heillä kaikilla on sama voitto huolimatta heidän erilaisuudestaan. Sillä heissä kaikissa on sama Henki ja sama Kristus, joka heitä suojaa ja auttaa niin, että vaikka he maailman edessä näyttäytyvät vain heikkoina ja lankeavina ihmisinä, jotka kuka tahansa voittaa, niin siinä he ovat pelkkiä sankareita ja voittajia. Sana "kompastuva" tarkoittaa tässä sellaista, jonka heikkoutensa tähden täytyy kompastua. Sanoohan Ps. 105:37, ettei Israelin heimojen joukossa ollut ketään kompastuvaa tai heikkoa, kun he lähtivät Egyptistä. Kristityt ovat tällaisia heikkoja, kun he kärsivät ja heillä on murheita, kuten Paavali sanoo 2 Kor. 12:10: Kun olen heikko, olen väkevimmilläni, ja Jooel 3:15: Sanokoon heikko: Minä olen vahva.

14. Ja myös toisinpäin, ne, jotka ovat vahvoja, ja Daavidin huonetta, tulevat olemaan kuin Jumalan huone ja kuin Herran enkeli heidän keskellään. Se on, ne, jotka ovat Daavidin kaltaisia vahvoja voittajia, jotka tässä heikkoudessa voittavat, he tulevat olemaan kristityistä puheen ollen oikea Jumalan huone ja kuin Herran enkeli, se on, niitä, joissa Jumala asuu ja jotka voivat opettaa toisia oikein ja julistaa Jumalan sanaa. Se on samaa kuin, että he tulevat olemaan oikeita parhaita kristittyjä ja samalla Kristuksen enkeleitä ja lähettejä, jotka julistavat hänen sanaansa.

... jatkuu

Jumala on kaiken Luoja

RADIO
lähetys

Radio Moreeni 11.10.1997

Kysymys: Jumalanpalveluksissa lausuttu uskontunnustus alkaa sanoilla: "Minä uskon Isään Jumalaan, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan." Millä tavoin Raamattu opettaa Jumalan luomistyöstä?

Vastaus: Maailma on syntynyt Jumalan sanan voimasta. Raamattu sanoo: "Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä." (Hebr. 11:3) Kun Jumala sanoi luomissanansa, ei ollut mitään, vaan kaikki sai alkunsa hänen sanansa voimasta.

Lisäksi Raamattu opettaa, että luomistyö kesti kuusi päivää. Tuona aikana tulivat valmiiksi taivaankappaleet, maapallo, kasvit, eläimet ja ihmiset. Luomiskertomuksen jälkeen Raamattu sanoo: "Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkinen joukkoinensa. Ja Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä." (1 Moos. 2:1,2)

K: Tässä tulee esille yksi ero evoluutioteoriaan nähden. Tuon teorian mukaan maailmankaikkeus on syntynyt useiden miljardien vuosien aikana. Miten me tähän vastaamme?

V: On monia näkökohtia, jotka tieteelliseltä kannalta osoittavat puheet vuosimiljardeista epäluotettaviksi. Mittausmenetelmät, joita kehitysopin puolesta on esitetty, päätyvät usein erilaisiin tuloksiin.

Monissa kehitysopin mukaisissa ajan määrittäyksissä on se vika, että ne eivät ota huomioon vedenpaisumusta ja sen vaikutusta maan pintakerrosten muodostumiseen.

Todellinen pätevään näyttöön perustuva tiede ei voi puhua siitä, että maapallon ja eläin- ja kasvilajien syntyyn olisi kulunut kehitysopin edellyttämiä huimia ajanjaksoja. Tällaiset pitkät ajanjaksot ovat kehitysopin kannattajille tärkeitä siksi, että sen opin mukaiselle sattumanvaraiselle kehitykselle jäisi niin paljon aikaa, että sellaisen mahdottomuus hämärtyisi.

Raamattu suoraan osoittaa, että luominen tapahtui kuuden todellisen päivän aikana. Luomispäivistä sanotaan: "Tuli iltä ja tuli aamu." On siis kyse tavallisista vuorokauden osista ja todellisista päivistä. Lisäksi Raamattu opettaa — toisin kuin kehitysoppi — että kasvi- ja eläinlajit syntyivät valmiina.

K: Mikä on ihmisen asema Jumalan luomistyössä?

V: Ihminen poikkeaa muusta luomakunnasta monessakin suhteessa. Ero eläimiin tulee näkyviin siinä, että ihminen luotiin eri tavalla kuin ne. Vain ihmiselle Jumala antoi kuolemattoman sielun. Raamattu sanoo: "Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu." (1 Moos. 2:7) Vain ihminen luotiin Jumalan kuvaksi. "Jumala sanoi: "Tekkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja vallitkoot he

meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet ja koko maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat.” Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1 Moos. 1:26,27)

Ihmisen erikoisasemaan liittyä, että Raamattu kieltää ihmisen tappamisen. Huomionarvoista on, että tämä kieltö koskee myös sairaita ja haavoittuneita ihmisiä. Tämä käy ilmi muun muassa kertomuksessa kuningas Saulin kuolemasta. Hän oli haavoittunut vakavasti ja itse pyysi, että sotamies tappaisi hänet. Sotamies tekikin niin. Kuitenkin tuo surmatyö oli rikos Jumalaa vastaan.

Ihmisen erikoisasema luomakunnassa vaikuttaa siis oikeaan moraaliin siten, että ihmishenkeä on kunnioitettava. Esimerkiksi armomurha ja abortti ovat hylättäviä asioita.

K: Ihmisen erityisasema vaikuttaa hänen hengelliseen elämäänsä ja siihen, että Jumala on antanut ihmisille sanansa. Mitä Raamattu tästä opettaa?

V: Heti luomisen jälkeen Jumala puhui Aadamille ja Eevalle. Hän antoi heille ohjeita ja kiellon syödä hyvän ja pahan tiedon puusta. Esivanhempamme olivat siis yhteydessä Jumalaan, ja he olivat vastuullisia teoistaan. Nykyisin tilanne on paljolti samanlainen. Ihminen on teoistaan vastuussa, ja Jumala on antanut meille sanansa Raamatussa.

Merkittävää on myös, että oikea käsitys ihmisestä ja hänen erikoisasemastaan luomakunnassa opettaa käsittämään sitä, että tarvitsemme Vapahtajaa.

K: Miten Jeesuksen tunteminen ja ihmisen erityisasema luomakunnassa liittyvät toisiinsa?

V: Raamattu opettaa, että Jeesus on sekä tosi Jumala että tosi ihminen. Hänet kuvataan ihmiseksi, joka tuli kaikkien toisten ihmisten kaltaiseksi. Hän ei siis ole sen paremmin jotenkin vajaa ihminen kuin tulevan kehityksen mallikaan, vaan aito ihminen. Sellaisena häntä verrataan ensimmäiseen ihmiseen Aadamiin ja oman aikansa ihmisiin. Mitään eroa tuleviinkaan sukupolviin ei tehdä. Tämä osoittaa, että ihmiset ensimmäisestä viimeiseen ovat samankaltaisia ja että Kristus on tullut kaikkia varten. Raamattu sanoo: "Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen." (Fil. 2:7)

Tämä johdattaa myös Vapahtajan sovitusyön tuntemiseen. Meidän kaltaiseksemme tultuaan hän oli kuuliainen sille laille, jonka me ihmiset olemme rikkoneet ja kärsi sen rangaistuksen, joka lain käskyjen mukaan kuuluisi meille. Hän oli, niin kuin Raamattu sanoo, "kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin-kuolemaan asti." (Fil. 2:8)

Näin ollen Kristus teki hyvät työnsä, oli kuuliainen Jumalan laille ja kärsi rangaistuksen, meidän sijaisenamme. Se merkitsee, että olemme mitä parhaimmassa erityisasemassa: rikkomuksemme on sovitettu ja syntivelkamme on maksettu.

K: Tähän asti olemme puhuneet luomistyöstä maailman alussa ja sen vaikutuksista. Kuinka Jumala tällä hetkellä varjelee luomakuntaansa?

V: Kun Jumala loi maailman, hän teki sen persoonallisen Sanansa eli Vapahtajan kautta. Tällä hetkellä kaikki elämä ja maailmankaikkeus pysyy voimassa Kristuksessa. Raamattu sanoo: "Hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, — — — kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa." (Kol. 1:16,17)

On monin tavoin nähtävissä, että maailma vanhenee ja kulkee kohti loppuaan. Tämä ei ole kuitenkaan pelottavaa, sillä Vapahtajalla on kaikki valta. Hän ei jätä omiaan tässä elämässä, vaan pitää meistä huolen niin ruumiin kuin sielunkin puolesta. Hän tekee hyvät tekonsa sitä varten, että me eläisimme ja uskoisimme häneen, iloitsisimme sekä Jumalan luomistyöstä että hänen suuresta armostaan, kun hän lähetti Vapahtajan meidän veljeksemme.

Kimmo Närhi

Psalmi 125

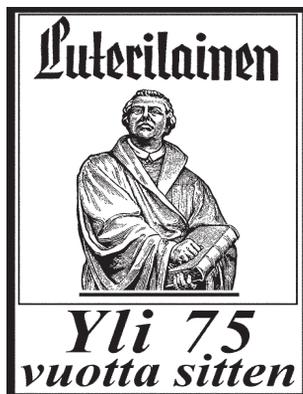
Pastori R. G. Wegeliuksen pitämä saarna kirkkokuntamme alkajaisjumalanpalveluksessa Kuusankoskella 14.6. 1931.

“Jotka Herraan turvaavat, he eivät horju, vaan pysyvät iankaikkisesti, niinkuin Siionin vuori. Vuoret ympäröivät Jerusalemiä, niin Herra ympäröi kansaansa, nyt ja iankaikkisesti. Sillä jumalattomien valtikka ei ole vallitseva vanhurskasten joukkoa, jotta vanhurskaat eivät ojentaisi käsiänsä väeryyteen. Herra tee hyvää hyville ja hurskaille sydämille. Mutta jotka poikkeavat väärille teilleen, ne Herra ajaa pois pahantekijöiden kanssa; mutta rauha olkoon Israelille!”

Kristuksessa, Vapahtajassamme rakkaat veljet ja sisaret!

Taivaallinen Isämme on sallinut meidän kokoontua tänne Kuusankoskelle rakkaiden uskonveljiemme ja -sisariemme keskuuteen meille rakkaan Suomen Vapaan Ev. Lut. Kirkkomme vuosikokousta viettämään, saadaksemme yhteisesti täällä ammentaa voimaa ja virkistystä Jumalan sanasta ja voidaksemme neuvotella tärkeistä, rakasta kirkkoamme koskevista asioista.

Emme ole tulleet tänne juhlimaan joitakin suuria ja erinomaisia saavutuksiamme, vaan päinvastoin tiedäm-

Luterilainen Heinä- elokuu 1931

me, että olemme taistelujen ja vaarojen keskellä ja että edelleen on kohdallamme monia vaikeuksia ja velvollisuuksia, jotka edelleen vaativat meitä Kristuksen, meidän Herramme nimessä innokkaaseen työhön ja toimintaan hänen valtakuntansa hyväksi ja hänen nimensä kunniaksi. – Tämä ajankohta, jota par’ aikaa elämme, on ollut ja on edelleenkin erikoista vaikeuksien ja koettelemusten aikaa. Yleensä ovat ihmisten ajatukset kiintyneet ulkonaisiin seikkoihin ja toivovat he, että kaikki tulee jälleen hyväksi ja onnelliseksi, kunhan taloudellisiin ja myös valtiollisiin olosuhteisiin saadaan helpotusta ja vakiintumista. Mutta jos syvemmälti tarkastamme aikamme ilmiöitä, niin huomaamme, että taloudelliset ja valtiolliset vaikeudet eivät suinkaan ole suurimmat ja painavimmat. – Tämän maailman ruhtinas tietää itsellään olevan vain vähän aikaa jälellä ja hän riehuu entistä kiukkuisemmin ja röyhkeämmin turmellakseen Herramme Kristuksen kalliisti lunastamia sieluja ja eksyttääkseen niitä pois Vapahtajasta ja autuudesta. – Me tiedämme,

mitenkä pimeä järkeisoppi on levinnyt ja laajalti sijaa saanut, mitenkä Jumalan pyhää sanaa julkisesti vastustetaan ja häväistään ja totuuden oppia pelätään ja kammoksutaan. Epäusko pöyhkeilee uskoa vastaan, niinkuin Goljat Davidin ja Israelin edessä, ja lahko-henget ylvästellen kehuvat voittojaan ja saavutuksiaan.

Kun tätä taustaa vastaan katselemme seurakuntiamme ja kirkkoamme – Suomen Vapaata Ev. Lut. Kirkkoa –, ei asemamme suinkaan näytä valoisalta, ja toimintamme, vaivamme ja uhruksemme tuntuvat ikäänkuin hukkaan meneviltä. Näin olisikin asiamme ja tilanteemme epäilemättä, jos toimisimme omalla voimallamme ja omissa nimissämme, sillä Johan P. Raamatukin todistaa meistä ja osoittaa minkälaisia me olemme: Ps. 62:10 “Tuulen henkäystä vain ovat ihmislapset, petty-mystä mahtavat miehet: vaa’assa he eivät mitään paina, ovat tuulen henkäystä kaikki tyyni.” Ja samoin Ps. 39: 6: “Tuulen henkäystä vain ovat kaikki ihmiset, kuinka lujina he seisovatkin”.

Kristityt ovat myös vähäinen joukko (Lk. 12:32) eli pikkuinen lauma; ja kuten profeetta Jesaja sanoo: “sinä mato, Jaakob”, Jes. 41:14. Ja senhän tunnemme ja näemme kohdallamme. Sillä pieni on seurakuntiemme jäsen-luku ja eihän ole kirkkoomme kuuluvi-en seurakuntien lukumäärä suuri. Tältä kannalta katsovat meitä myös epäuskoisen ja vääränmielisen maailman lapset. He vään-televät päitään ja sur-keillen huutavat: “ei tuosta mitään tule, vaan alkuunsa tuo homma surkastuu”. Ja ovatpa juuri joukkomme vähyydes-sä näkevinään todistuksen asiamme

vääryydestä ja turhuudesta: ja niin hytyvät Daavidin vihollisten lausuntoon: “ei ole hänellä pelastusta Jumalassa”, Ps. 3: 3.

Mutta kiitos olkoon kolmiyhteisen Jumalan! Hän ei ole jättänyt meitä sel-laiseen tilaan, jollaista paha maailma kuvittelee kohdallamme ja joka meillä luonnostaan olisi, vaan hän on itse ilmoittanut sanassaan, että hän on kris-tittyjensä turva ja apu. Ja hän on myös-kin ilmoittanut, millä tavalla hän apumme on. Heikkoutemme ja avut-tomuutemme, josta edellä olemme pu-huneet, on lankeemuksesta. Synti on siihen syynä. Kun profeetta Jesaja kui-tenkin kuvaa Siionin, se on Kristuksen seurakunnan, ihanuutta ja vahvuutta, sanoo hän: “Ei siellä (Siionissa) asukas sano: “Minä olen heikko”, *sillä kansa, joka siellä asuu, on saanut synnit anteeksi*”, Jes. 33: 24. Jumala on meidän vahvuutemme siinä, että hän toimitti meille lunastuksen Kristuksessa ja antoi meille hänessä synnit anteeksi, kuten apostoli Paavali sanoo: “Sillä Ju-mala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan” (2. Kor. 5:19).

Herramme Kristus on verellään os-tanut itselleen lauman, jonka paimen hän on. Hän on laumansa iankaikkinen paimen, sillä hän on kaikki vihollisen-sa voittanut ja tämän voittonsa hän on laumalleen antanut. Hänen lampaitaan ovat ne, jotka häneen turvaavat, jotka ovat vaatteensa Karitsan veressä val-kaisseet ja hänen vanhurskautensa veden pesossa sanan kautta päällensä pukeneet. Ne, jotka Herraan turvaavat, eivät horju, he eivät ole heikkoja, sillä he ovat saaneet syntinsä anteeksi eikä

Jumala Kristuksen tähden näe heissä virheitä, eikä ryppyä. Ne taas, jotka eivät turvaa Herraan, se on, jotka eivät Kristukseen usko, ne ovat tuulen henkäystä ja pettymystä kaikki tyyni. Heillä ei ole pysyväisyyttä eikä menestystä, vaan ovat vihollisen vallan ja tuomion alla. Mutta Kristuksen lampaat, nimittäin hänen laumansa, ovat paimenessaan Kristuksessa saaneet iankaikkisen elämän eikä helvetin portit voi heitä voittaa. Kuinka turvallista onkaan Herran omien olo, kun Herra ympäröi kansaansa, omiansa! – Jerusalemia ympäröivät vuoret. Ne olivat kaupungille kylläkin luja suoja vihollista vastaan, mutta se suoja ei ollut ylipääsemätön viholliselle, sen osoittaa tuon pyhän kaupungin historia ja vaiheet. Mutta kun Herra on meidän suojamuurimme ja varjeluksemme, niin ei kukaan voi meitä temmata hänen kädestään eikä voi meitä voittaa, olkoonpa, että olemmekin pieni joukko itsessään vähäpätöisiä ihmisiä, joilla maailman silmissä ei ole arvoa ja kuntoa saamaan aikaan mitään maallisesti tunnustettavaa tai pelättävää. Näyttää tosin usein siltä, että Herra on meidät hylännyt ja että hänen suojamuurinsa on sortunut ympäriltämme, mutta Herra opettaa meitä luottamaan siihen, mitä hän itse sanansa kautta vakuuttaa ja sanoo, nimittäin että hän on nyt ja iankaikkisesti meidän turvamme ja horjumaton suojamme. Meidän silmämme pettävät ja meidän käsityksemme harhailevat, mutta Herran lupaus ja sana pysyy iankaikkisesti, ja jotka häneen ja hänen sanaansa turvaavat, saavat uskossa iloita ja riemuja niinkuin saaliinjaossa riemuitaan, sillä

Herran lupaukset ovat niin ja iankaikkisesti.

Kautta aikojen on kyllä näyttänyt siltä, että Herran omat, hänen laumansa ovat *esteettä* joutuneet olemaan pahan vihollisen tallattavina ja sorrettavina, mutta todellisuudessa ovat he aina voittaneet Karitsan veren turvin eikä jumalattomien, s. o. epäuskoisten valtikka ole saanut heitä vallita. Onhan Herra ihmeellisesti seurakuntansa vaiheissa myös meidän keskuudessamme erikoisesti tänä lopun aikana osoittanut, että hän tahtoo pitää omansa armovaltikkansa ja hyvän hallituksensa alla, ettei sananvastainen meno ja käytäntö, saa häiritä, vahingoittaa ja estää hänen omiaan hänen sanaansa kaikessa seuraamasta. Onhan meillä omat Kristuksessa vapaat seurakuntamme ja oma kirkkomme, jonka kulmakivenä, perustuksena ja suojana hän itse on ja jota hän armosanallaan rakkaasti kaitsee ja hallitsee. Herran tahto ei suinkaan ole, että hänen omansa kantaisivat vierasta iestä ja toimisivat yhteistoiminnassa epäuskoisten kanssa ja niin osallistuisivat toisten synteihin opissa ja elämässä, eli kuten tekstimme sanoo, “jotta vanhurskaat – nimittäin Kristuksen vanhurskauden uskon kautta omistavaiset – eivät ojentaishi käsiänsä vääryyteen”, vaan päinvastoin kuulisivat ja seuraisivat vain hyvän paimenensa ääntä ja siten julistaisivat ja tunnustaisivat Herran nimen kunniaa, ylistäisivät hänen armoaan ja iloitsisivat hänen autuudestaan. Niinkuin myös Daavid riemuitten tunnustaa Ps. 19: 8-11: “Herran laki (sana) on täydellinen, se virvoittaa sielun. Herran säädös on varma, se tekee tyhmästä

viisaan. Herran määräykset ovat oikeat, ne ilahduttavat sydämen. Herran käskyt ovat selkeät, ne valaisevat silmän. Herran pelko on puhdas, ainaisesti pysyväinen. Herran säännökset ovat totuutta, ovat vanhurskaita kaikki. Ne ovat kultaa kalliimmat, paljoa puhtainta kultaa; makeimmat hunajaa ja kennokakun mettä.” – Samaa rakas Herramme Kristuskin meille opettaa sanoessaan:” Minun ikeeni on sovelias ja mi-

nun kuormani on keveä” (Mt. 11: 30). – Tämän mukaan iloiten tunnustamme ja vastaamme niille, jotka epäillen ja ikäänkuin säälien surkeilevat muka liian ankaraa ja työlästä Jumalan sanan tarkkaa huomioon ottamistamme ja ojentautumistamme sen mukaan, että siinä onkin meillä Herran luja suoja-muuri ympärillämme, ettemme oman heikkoutemme ja ymmärtämättömyytemme pettäminä poikkeaisi väärille

teille ja joutuisi pahantekijöiden, se on epäuskoisten kanssa poisajetuiksi Herran kasvojen edestä. Luja opillinen ja vaellukseen kohdistuva pitäytyminen Herran sanaan ei suinkaan estä ketään pois Herramme Kristuksen armosta, vaan päinvastoin se takaa kaikille aroille omilletunnoille täyden lohdutuksen ja varman turvan Herramme Kristuksen armossa, ja terottaa vääjäämättömästi, että ainoakaan ihminen ei voi omilla ansioillaan pelastua, ei kokonaan eikä osaksi, vaan että pelastus on uskossa Kristukseen, joka on lunastuksemme ja autuutemme. Mutta sen sijaan se pitäytyminen Herran sanaan varjelee ja estää meitä, jotka nautimme synteinanteeksiantamuksen rauhaa Kristuksessa, joutumasta pois uskosta, vihollisen saaliiksi. Väärin siis syytetään meitä, kun sanotaan, että me olemme ankarille säädöksillä aidanneet sieluparoilta Kristuksen tykö pääsemisen. Asia onkin niin, että Herramme, joka ympäröi kansaansa, on sanansa kautta itse asettunut suoja-aidaksi omiensa ympärille, ettei vihollinen kavaluudella ja röyhkeydellä pääsisi hänen laumaansa tuhoamaan ja hävittämään. – Tämän suojamuurin suojassa on Herran omien, hänen laumansa hyvä olla. He ovat vapaat ja iloiset. Heidän omiatuntojansa eivät synnit paina, sillä he ovat saaneet ne anteeksi. Ja vaikka he edelleen tämän maallisen vaelluksensa kestäessä näkevät ja tuntevat monia ja suuria heikkouksia, se on syntejä itsessään ja niin ollen aina tarvitsevat “vaivaista syntistä” lukea, eivät he silti sano: “minä olen heikko”, vaan: “kun olen saanut syntini anteeksi ja kun Herra ei minulle niitä lue, olen

Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa, hänen voitossaan synnin ja kuoleman yli, *vahva ja voimallinen*.

Mutta tarkasti on huomattava, että Herrassa vahvana oleminen ei suinkaan ole samaa kuin lihassa vahvana oleminen. Herrassa vahvana oleminen edellyttää, että hän nyt ja iankaikisesti on ainoa turvamme. Se merkitsee, että hän aina on se johon uskossa luotamme ja turvaamme, jonka hellää hoivaa aina nautimme ja käytämme. Ei niin, että me siinä tekijöinä ja toimittajina olemme, vaan, että Herra tekee kaiken ja me saamme kaiken. Niinkuin hyvä paimen ei vain pidä laumaansa aitauksessa, vaan myös ruokkii ja ravitsee, virvoittaa ja lohduttaa meitä sanallaan ja sakramenteillaan. Hän kattaa meille runsaimman armo-pöydän vihollistemme nähden. Hänen evankeliumin-sanansa on ravinto sieluillemme. Se virvoittaa väsyneen ja antaa voimattomalle väkeä. Se ei ole myrkyllinen ja tappava ravinto, vaan se on suloinen taivaan manna, jossa meillä on herramme Kristuksen liha ja veri, hänen ansionsa, sinä taivaasta tulleena ravintona, joka antaa meille elämän ja autuuden.

Samana ihana perintöosan saamme myös kalleissa sakramenteissa: kasteessa ja Herran pyhässä ehtoollisessa. – Kasteessa, uudensyntymisen pesossa, olemme päässeet Jumalan lapsiksi, saaneet syntimme anteeksi ja olemme saatetut uskoon, jolla omistamme synteinanteeksiantamuksen, siis elämän ja autuuden. Kuinka lohdullista onkaan joka päivä palata tähän kalliseen etuun ja lohduttautua sillä vuorenlujalla, Jumalan vahvistamalla to-

tuudella: “onhan Jumala Isäni ja minä olen Kristuksessa hänen rakas lapsensa, joka nautin tänäänkin hänen iankaikkista turvaansa enkä horju, kun hän on vanhurskauteni”. – Samoin Herran pyhässä ehtoollisessa ruokkii Vapahtajamme meitä tosi ruumiillaan ja verellään. Hän antaa meille siinä sen, minkä hän ruumiinsa uhrilla ja vereensä vuodatuksella meille ansaitsi, nimittäin synteinanteeksiantamuksen. Ei hän siinäkään käy meitä vastaan hirmuisuudessaan, ei, vaan antaa siinäkin meille maljansa olla ylitsevuotavaisena, se on : hän antaa siinäkin meille kaikki syntimme anteeksi, että meillä hänen kauttansa on pyhien perintöosa valkeudessa.

Näin tekee Herraa pelkkää hyvää meille, jotka Kristuksen ansiosta olemme Jumalan edessä luetut hyviksi ja hurskaiksi.

Ja tämä kaikki tapahtuu meille “vihollistemme nähden”, se on: “vihollisemme perkele ja hänen kätyrinsä saavat vain todeta, ikäänkuin katsellen kaikkea Herran laumaa suojaavan aidan raosta, miten hyvän paimenen lampailla on armollisen paimenensa ansiosta lihavat pidot, joita se käytyreinen ei voi estää, vaikka yrittääkin; “sillä jumalattomien valtikka ei ole vallitseva vanhurskasten joukkoa”.

Edellä olemme jo tekstimme mukaan maininneet, mitenkä ne, mutta myös *vain ne*, jotka uskossa turvaavat Herraan Kristukseen, ovat iankaikkisesti pysyväiset ja seisovat vahvana kuin Siionin vuori. Sen mukaan siis se, joka luopuu Herrasta ja hänen tiestään – uskon tiestä, joka kaikessa seuraa Jumalan sanaa –, se ei voi pysyä iankaik-

kisesti, vaan joutuu hädetyksi pois Herran kasvojen edestä. – Tähän saanaan nähden ei kukaan meistä uskaltane sanoa: “tuo ei koske meitä” tai “tuon asian olemme jo taaksemme jättäneet”. Meidän tulee muistaa, että edelleen vielä elämme tässä syntisessä maailmassa, jossa lankeeminen on mahdollista. Niin kauan, kun pysymme uskossa Kristukseen, me emme lankee, vaan olemme jo täällä uskon kautta iankaikkisesti pysyväiset emmekä horju. Mutta voi sitä ihmistä, joka poikkeaa väärille teilleen, sillä ne tiet eivät anna turvaa eikä rauhaa, ei pysyväisyyttä eikä autuutta; sellaisen ihmisen loppu on kadotus.

Tämän asian toteaminen ohjaa sydämemme siihen, mitä Herramme Kristus sanoo: *valvokaa*, se on: pitäkää usko Kristukseen älkääkä ruvetko luotamaan itseenne eikä tekemiseenne, vaan muistakaa, että jotka *Herraan* turvaavat, ne eivät horju, vaan pysyvät iankaikkisesti, niinkuin Siionin vuori.

Niin tahdomme mekin, kuten uskon ja toivon, täällä rakkaan Ev.Lut. Kirkkomme kokouksessa ja aina edelleen kaikkina elämämme päivinä ja iankaikkisesti olla vahvat ja lujat, horjumattomat ja vakaat Herramme Jeesuksen Kristuksen armossa uskon kautta. Siinä mielessä tahdomme myös anoa ja teemmekin sen, että Herra, meidän autuutemme Jumala pitäisi ja vahvistaisi meitä loppuun asti tässä autuaallisessa uskossa pysymään ja sen mukaan sanan valossa vaeltamaan Jumalan nimen kunniaksi ja meille varjelukseksi. Silloin on meillä, Herran Israelilla rauha iankaikkisesti. Amen. Jeesuksen siunatussa nimessä. Amen.

Kuinka arvokas on sielumme pelastus?

Kerran Jeesus muistutti sydämellisesti opetuslapsiansa elämän arvoista ja sanoi: "Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaksi?" Matt. 18:26.

Voidaanko maailman arvo laskea rahassa? Tuskin, sillä niin paljon siihen mahtuu monenlaista rikkautta ja luonnonvaroja, kulttuuriaarteita, kansoja, luontoa, maita ja mantoja merineen ja jokineen. On arvoja, joille ei ole tapana määrittellä rahallista arvoa, eikä kaikkea saa rahallakaan, vaikka sillä olisi hintansakin. Elämme arvokkaassa maailmassa. Mutta yhdenkin ihmisen sielun pelastus on arvokkaampi asia kuin tämä maailma.

Kun ihminen kuolee, hän ei vie täältä mitään mukanaan. Sinä hetkenä kaikki tämä ajallinen menettää hänelle arvonsa. Ja kun maailmanloppu tulee ja luodaan uudet taivaat ja uusi maa ja alkaa uusi, hengellinen taivaallinen elämä kirkkaudessaan ja kun tämä maailma vihitään tulen omaksi, kaikki ajallinen on menettänyt lopullisesti kaiken arvonsa. Mutta sille, jonka rikkaus oli Kristus, hänen aarteensa on tallessa. Hän pelastuu iankaikkiseen elämään ja on päässyt vanhurskasten ylösnousemukseen.

Nyt on aika asettaa arvot oikeaan järjestykseen ja panna sielun turva Jeesukseen.

Markku Särelä

RISTIN LUONA

*Ristisi luokse hujaa kumarrun
Omin voimin en jaksanut
Sinä kannoit minut tähän*

*Herra, sinä tiedät reittini
En malttanut pysyä oikealla tiellä
Johdatuksessasi*

*Seikkailin vierailta poluilla omin päin
Itsekkäästi ja ylpeästi
Enkä taaksemi katsonut*

*Vasta sanasi pysäytti
Näytit matkaani taakse päin
Miten kauas olinkaan kulkenu*

*Silti nostat harteiltani
askeleeni uuvuttaneen elämän repun
Syntien rojujen matkamui*

*Vaihdat likaisen, repaleisen asuni
aivan ehjään ja puhtaaseen
Sinun vanhurskauteesi*

*Hoidat matkajan mustelmat
ikuisella rakkaudellasi
Etkä vaadi mitään palkaksi*

*Täytät tyhjän rinkkini
uudella voimalla
ja suuni kiitoksella*

*Ristisi luona
Olet aina kanssani
Vapahtajani*

Nimim. Pisara

Rippikoulu ja konfirmaatio

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon seurakuntien yhteinen rippikoulu on pidetty. Rippikoulu alkoi esirippikoulun muodossa jo alkuvuonna 2005. Noin puolentoista vuoden aikana nuoret saivat opetusta kotipaikkakunnillaan ja leireillä yhteensä noin 10 päivän aikana. Varsinainen rippikoulu pidettiin 11.-24.6.2006 Oriveden Siitamajalla. Konfirmaatioissa 24.6. nuoret tunnustivat uskonsa seurakunnan edessä ja ilmaisivat tahtonsa pysyä luterilaisessa uskossa ja tunnustuksessa sekä kilvoitella elämässään Jumalan sanan mukaisella tiellä. Tässä kaikessa seurakunta tahtoo heitä tukea ja jatkuvasti rukoilla heidän puolestaan.

Konfirmoidut nuoret olivat: Taru Helena Kontula, Leena Stiina Pirkola, Teemu Sakari Salo, Pekka Johan Pellervo Päivinen ja Anne Marianna Rouhu, kaikki Tampereen Tunnustuksellisesta Luterilaisesta seurakunnasta.

Aikuisten raamattuleiri 11.-16.7.2006

Seurakuntiemme yhteinen raamattuleiri pidettiin Oriveden Siitamajalla 11.-16.7.2006. Leirin teemana oli "Jumalan seurakunta evankeliumin turvissa ja evankeliumin työssä." Opetusta ja rohkaisua tätä varten saimme Apostolien teoista. Tutkimme Jerusalemin seurakunnan uskollista elämää Ju-

malan sanan turvissa pian helluntain jälkeen, köyhistä huolehtimista ja työntekijöiden valintaa tätä varten, seurakunnan lähetystyötä ja seurakuntien yhteistä toimintaa opin asiassa. Kaikissa näissä perustavana tekijänä on havaittavissa seurakunnan yhtenäisen toiminta ja keskinäisen yhteyden

Kuvat: Yllä/Aikuistenleirin nuoret oppitunnilla.

Alla/ Pastori Pavel Luchenko kertoi maansa tilanteesta ja osallistui ohjelmiin soittaen ja laulaen. Pastoreiden Rupert Efraimsonin ja Luchenkon yhteisesitys.

Viereinen sivu: Konfirmoidut nuoret ja opettajat, pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi

säilyttäminen. Seurakunta kokoontuu ytimen, syntien anteeksiantamuksen ja uskon varaan. Tältä pohjalta se haluaa järjestää asiansa ja toimintansa niin, että keskinäinen huolenpito voi toteutua, evankeliumi ravita kaikkia seurakunnan jäseniä ja tulla levitetyksi toisillekin. Leirin muut tunnit tukivat tätä tavoitetta. Tarkastelimme luterilaisuuden luovuttamatonta periaatetta pitäytyä yksin Raamattuun Jumalan sanana. Kiinnitimme huomiota kasvavaan välinpitämättömyyteen Jumalan sanaa kohtaan ja uskon todistuksen antamiseen tällaisissa oloissa. Jumala armossaan varjelkoon seurakuntamme kaikesta pahasta sekä antakoon voimaa ja uskollisuutta valtakuntansa työhön!

Leirillämme oli tavan mukaan myös ulkomaisia vieraita, tällä kertaa Ruotsista, Saksasta ja Valko-Venäjältä. Pastori Pavel Luchenko Valko-Venäjän Minskistä kertoi luterilaisten seurakuntien mahdollisuuksista heidän maassaan. Seurakunnillamme näyttää olevan mahdollisuus tukea sikäläisiä seurakuntia erityisesti kirjallisuuden avulla.

Saimme jälleen iloksemme myös kuulla pastori Rupert Efraimsonin ope-

tusta leirillä. Olemme kiitollisia siitä, että Jumala on antanut hänelle terveyttä ja voimia, niin että hän jo yli kymmenen vuoden ajan on kesäisin voinut auttaa seurakuntiemme työssä niin leireillä kuin eri paikkakunnillakin. KN

Lasten raamattuleiri 13.-18.6.2006

Kun kesälomaa oli kulunut hieman toista viikkoa, alkoi Siitamajalla tavan mukaan lasten raamattuleiri. Sen aiheena oli "orjuudesta vapauteen". Ryhmätunneilla käsiteltiin Israelin kansan vaihteita, kun se Mooseksen johdolla vapautui Egyptin orjuudesta ja kulki kohti luvattua maata. Nämä vaiheet muistuttavat meitä siitä, että Jeesus on Vapahtanut meidät synnin vallasta ja avannut tien iankaikkiseen elämään. Israelin matkan vaiheet osoittavat myös, kuinka vaarallista on hylätä Jumalan sana ja kuinka tärkeää on seurata hänen käskyjään uskollisesti.

Leirillä oli tavan mukaan myös muuta ohjelmaa. Sauna lämpeni lähes joka päivä, ja uimaranta kutsui. Nuoret olivat järjestäneet leikkejä ja kilpailuja ulkona. Sisällä ohjelmassa oli vuodesta toiseen suosittuja helmi- ja nauha-askartelua sekä muuta yhteistä tekemistä.

Leirin tunnuslaulu muistutti meitä Jumalan lapsen kulkemisesta Vapahta-

jan armon turvissa kohti iankaikkista elämää.

Se kuului:

*"Nyt kulkee halki korpimaan
Jumalan lapsen tie*

*Vaan päivän matkan kerrallaan se
kotiin täältä vie.*

*Kuin paimen kantaa olallaan pie-
nintä karitsaa*

*Niin Jeesus seurakunnassaan myös
hoitaa horjuvaa.*

*Oppaaksi pyhän enkelin hän
rinnalleni suo*

*Jos joudun tiellä tahroihin, hän oh-
jaa lähteen luo.*

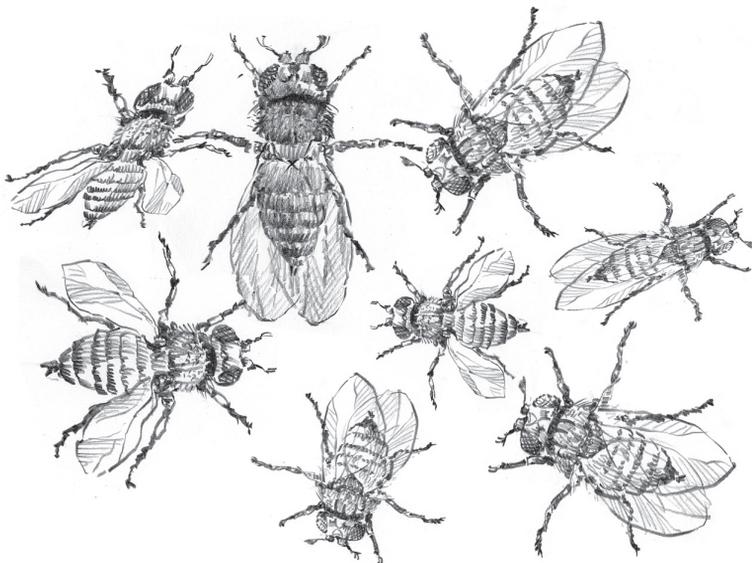
*Jeesuksen veri puhdistaa, niin tun-
non rauhan saan.*

*Ja lapsen tietä taivaltaa taas jak-
san uudestaan.*

*Lämmössä armon auringon jo lin-
nut visertää*

*Vaan sitten suvi aina on, kun matka
taakse jää.*

(Virsi 638)

Kärpästen herra

Juutalaiset sanoivat paholaista kärpästen herraksi, nimittäin sen nimi Beelsebul tarkoittaa juuri sitä (Matt. 12:24-27). Saatamme kysyä, mitä yhteistä on kärpäsillä ja kiusaajalla. Kun tämän huomaamme, paholaisen nimi Beelsebul tuntuu aivan luontevalta. Jeesuskin käytti tätä nimeä satanasta.

Kun Israelin kansa teki lähtöä Egyptistä, se varjeltui esikoistensa tuholta, kun oven pihtipielet ja sen päällinen siveltiin verellä. Mutta kynnyistä ei saanut verellä sivellä. (2 Moos. 12:7). Veri oli tulevan Messiaan uhriveren esikuva, ja niin sitä ei saanut tallata jaloillaan. Samoin pyhänä tuli pitää kaikkien Vanhan testamentin uhritoimitusten verta.

Hebrealaiskirje sanoo: "Kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä!" (Hebr. 10:29).

Kärpäset eivät osanneet kunnioittaa uhritoimitusten verta eivätkä Herran Kristuksen verta hänen kärsiessään ristillä. Kärpäset eivät voineet nähdä siinä mitään pyhää. Oli kuin paholainen olisi komentanut kärpäset parvina häpäisemään uhrivertaa.

Kärpäset eivät ymmärrä mitään pyhistä asioista eikä niitä voi panna vastuuseen siitä, mitä ne tekevät. Sen sijaan me ihmiset olemme vastuussa Jumalan edessä teoistamme. Me emme saa polkea maahan ja häpäistä Kristuksen verta. Kristuksen veri on Jumalan Pojan pyhä, viaton veri, joka puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Siinä on sen pyhyys ja korkea arvo. Saamme kiittää Jumalaa siitä, että hän antoi meille lunastajaksi oman rakkaan ainokaisen Poikansa. Hän hankki meille pelastuksen iankaikkiseen elämään syntiemme anteeksisaamisessa.

Pastori Markku Särelä 70 vuotta

Pastori, TT h.c. Markku Särelä täytti 70 vuotta 10.7.2006. Päivänsankarin aika ennen merkkipäivää ja sen jälkeen kului suurelta osin seurakuntiemme hyväksi tehtävässä työssä. Hän opetti sekä rippikoulussa että lasten ja aikuisten raamattuleireillä.

Kiitollisina vuosikymmenien aikana tehdystä ja edelleen jatkuvasta työstä seurakunnissamme ja kirkkomme kustannustoiminnassa STLK ja Luterilainen tahtovat onnitella päivänsankaria sekä toivottaa runsasta Jumalan siunasta tuleville päiville. *KN*

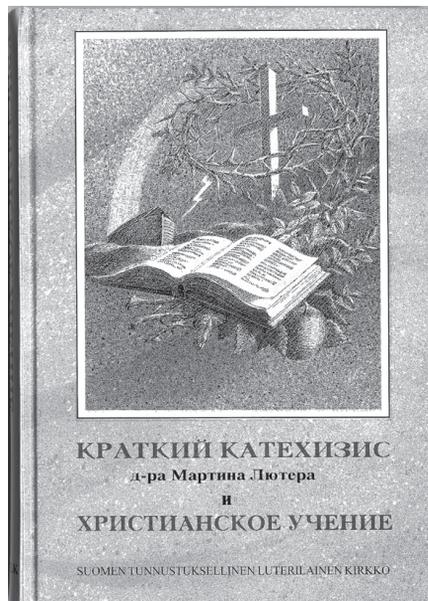

Kristinoppimme venäjänkielisestä julkaisusta viides painos

STLK:n julkaiseman Kristinopin venäjännöksestä otettiin toukokuussa viides painos. Aiemmat painokset kävivät varastossamme vähiin, ja jatkuvan kysynnän vuoksi oli tarpeen ottaa uusi painos. Viidennessä painoksessa on myös korjattu aiempien painosten virheitä.

Kristinopin venäjännöstä levitetään edelleen mm. Venäjällä, Ukrainassa, Valko-Venäjällä sekä Saksassa sinne muuttaneiden venäjää puhuvien ihmisten keskuudessa.

Haluamme lausua erityisen kiitoksen niille, jotka osallistuivat uuden painoksen kustannuksiin.

VÄHÄ KATEKISMUS

*ja sen laaja
selitys,
Kristinoppi,
295 sivua*

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

**Tunnustuksellinen
Luterilainen
Kirkko**

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: Jumalanpalvelus Keskiviikkoisin klo 19 30.8. saakka. HPE 9.8. ja 23.8. Sunnuntaisin klo 11 10.9. alkaen.

Turku, Jumalanpalvelus to 17.8. klo 17 Jorma Niemisellä Hurtinkatu 12 C 13.

Siitamaaja: Jumalanpalvelus su 23.7., 6.8., 20.8., 3.9. (HPE), 17.9. ja 1.10. (HPE) klo 12. Syysjuhla 30.9.-1.10.

Lahti, Rajakatu 7. Jumalanpalvelukset su klo 16. HPE 27.8.

Nuorten päivät
Siitamajalla 1.-3.9.
Syysjuhla
Siitamajalla 30.9.-1.10.
Uskonpuhdistusjuhla
Lahdessa la 4.11.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä
vain Siitamajan toiminta-aikoina)

Luterilainen -lehden vuosien 2005 ja 2006 aikana ilmestyneet numerot ovat luettavissa verkkosivuillamme osoitteessa:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Siunauksen merkitys, Martti Luther.....	190
Suomen euroviisuvoitto — eksytyksen ja sekavuuden hedelmää, KN.....	191
Tarvitsemme suunnitelmallisuutta uskon vaelluksessamme, KN.....	193
“Tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna”, MS.....	198
Profeetta Sakarjan selitys, 11 ja 12 luku/jatkoa, Martti Luther.....	201
Jumala on kaiken Luoja/Radio Moreeni, KN.....	208
Psalmi 125, R.G.W/75 -vuotta sitten.....	211
Kuinka arvokas on sielumme pelastus? MS.....	217
Ristin luona, Pisara.....	217
Leiritapahtumia	218
Kärpästen herra, MS.....	221
Uutisia ja toimintatietoja.....	222
Kansi: Parantunut nainen ja Jeesus, Luuk. 8: 43-48, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2006: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com***